

Από τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον

Επιλογές

Είθε να επιλέγουμε πάντοτε το δυσκολότερο σωστό αντί για το ευκολότερο λάθος.

Αδελφοί και αδελφές, προτού ξεκινήσω το επίσημο μήνυμά μου σήμερα, θα ήθελα να ανακοινώσω τέσσερεις νέους ναούς, οι οποίοι τους επόμενους μήνες και χρόνια θα κτισθούν στις ακόλουθες τοποθεσίες: Κίτο στον Ισημερινό, Χαράρε στη Ζιμπάμπουε, Μπελέμ στη Βραζιλία και ένας δεύτερος ναός στη Λίμα του Περού.

Όταν έγινα μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων το 1963, υπήρχαν 12 εν λειτουργία ναοί σε ολόκληρη την Εκκλησία. Με την αφιέρωση του Ναού στο Κέντρο της πόλης του Πρόβο, πριν από δύο εβδομάδες, υπάρχουν τώρα 150 ναοί εν λειτουργία σε όλον τον κόσμο. Πόσο ευγνώμονες είμαστε για τις ευλογίες που λαμβάνουμε σε αυτούς τους αγίους οίκους.

Τώρα, αδελφοί και αδελφές, επιθυμώ να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για την ευκαιρία να μοιρασθώ μαζί σας μερικές σκέψεις αυτό το πρωί.

Σκεφτόμουν πρόσφατα σχετικά με τις επιλογές. Έχει ειπωθεί ότι η πύλη της ιστορίας περιστρέφεται επάνω σε μικρούς μεντεσέδες και το ίδιο συμβαίνει με τη ζωή των ανθρώπων. Οι

επιλογές που κάνουμε αποφασίζουν για τον προορισμό μας.

Όταν αφήσαμε την προηγμένη ύπαρξή μας και εισήλθαμε στη θνητότητα, φέραμε μαζί μας τη δωρεά της ελεύθερης βούλησης. Στόχος μας είναι να αποκτήσουμε σελέστια δόξα και οι επιλογές που κάνουμε θα προσδιορίσουν, σε μεγάλο βαθμό, αν θα επιτύχουμε ή όχι τον στόχο μας.

Οι περισσότεροι από εσάς είστε εξοικειωμένοι με το κλασικό μυθιστόρημα του Λιούις Κάρολ *Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων*. Θα θυμάστε πως η Αλίκη φθάνει σε ένα σταυροδρόμι με δύο δρόμους μπροστά της: ο καθένας οδηγούσε πιο πέρα αλλά προς αντίθετες κατευθύνσεις. Καθώς συλλογίζεται ποιον δρόμο να πάρει, βρίσκει τον γάτο Τσεσάιρ, τον οποίον η Αλίκη ρωτά: «Ποιο δρόμο να πάρω;»

Ο γάτος απαντά: «Εξαρτάται πού θέλεις να πας. Εάν δεν ξέρεις πού θέλεις να πας, δεν έχει σημασία ποιον δρόμο θα ακολουθήσεις»¹.

Αντίθετα με την Αλίκη, όλοι μας ξέρουμε πού θέλουμε να πάμε και *όντως* έχει σημασία ποιον δρόμο θα πάρουμε, γιατί το μονοπάτι

που ακολουθούμε σε τούτη τη ζωή οδηγεί στον προορισμό μας στην επόμενη ζωή.

Είθε να επιλέξουμε να οικοδομήσουμε μέσα μας μία μεγάλη και δυνατή πίστη που θα είναι η πιο αποτελεσματική άμυνά μας ενάντια στα σχέδια του εναντίου—μία αληθινή πίστη, το είδος της πίστης που θα μας υποστηρίξει και θα ενισχύσει την επιθυμία μας να επιλέξουμε το σωστό. Χωρίς τέτοια πίστη δεν πηγαίνουμε πουθενά. Με αυτήν, μπορούμε να επιτύχουμε τους στόχους μας.

Μολονότι είναι επιτακτικό να επιλέγουμε με σύνεση, υπάρχουν φορές που θα κάνουμε ανόητες επιλογές. Η δωρεά της μετάνοιας, προσφερθείσα από τον Σωτήρα μας, μας δίνει τη δυνατότητα να διορθώσουμε τα δεδομένα της πορείας μας, ώστε να μπορέσουμε να επιστρέψουμε στο μονοπάτι που θα μας οδηγήσει σε εκείνη τη σελέστια δόξα που επιζητούμε.

Είθε να διατηρούμε το θάρρος να αψηφούμε τη δημοφιλή γνώμη. Είθε να επιλέγουμε πάντοτε το δυσκολότερο σωστό αντί για το ευκολότερο λάθος.

Καθώς αναλογιζόμαστε τις αποφάσεις που λαμβάνουμε στη ζωή μας κάθε ημέρα—είτε να κάνουμε αυτήν ή εκείνη την επιλογή—αν επιλέξουμε τον Χριστό, θα έχουμε κάνει τη σωστή επιλογή.

Να είναι πάντοτε έτσι, είναι η εγκάρδια και ταπεινή προσευχή μου στο όνομα του Ιησού Χριστού, του Κυρίου και Σωτήρος μας, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

1. Προσαρμοσμένο από το *Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων* του Λιούις Κάρολ, (1898), 89.

Διδασκαλίες του καιρού μας

Από τον Μάιο του 2016 έως τον Οκτώβριο του 2016, τα μαθήματα της Μελχισεδικής Ιεροσύνης και της Ανακουφιστικής Εταιρείας την τέταρτη Κυριακή προετοιμάζονται από μία ή περισσότερες ομιλίες που δόθηκαν στη γενική συνέλευση Απριλίου 2016. Τον Οκτώβριο του 2016, οι ομιλίες μπορούν να επιλέγονται είτε από τη γενική συνέλευση Απριλίου είτε Οκτωβρίου. Οι πρόεδροι πασσάλου και περιφέρειας επιλέγουν ποιες ομιλίες θα χρησιμοποιηθούν στις περιοχές τους ή μπορούν να αναθέσουν αυτήν την ευθύνη σε επισκόπους και προέδρους κλάδου.

Οι ομιλίες είναι διαθέσιμες σε πολλές γλώσσες στο conference.lds.org.

Από τον Πρόεδρο Ντίτερ Ούχττορφ
Δεύτερο Σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία

Θα σας βάλει στους ώμους Του και θα σας μεταφέρει σπίτι

Όπως ο Καλός Ποιμίν βρίσκει το χαμένο πρόβατό Του, αν στρέψετε τις σκέψεις και τα συναισθήματά σας προς τον Σωτήρα του κόσμου, θα σας βρει.

Μία από τις ενοχλητικές παιδικές αναμνήσεις μου αρχίζει με τον δυνατό θόρυβο μακρινών σειρήνων που προειδοποιούν για επίθεση από στρατιωτικό αεροσκάφος που με ξυπνούν από τον ύπνο. Σύντομα, ένας άλλος ήχος, ο μεταλλικός ήχος και ο βόμβος από τις προπέλες, αυξάνεται σταδιακά έως ότου δονεί τον ίδιο τον αέρα. Εκπαιδευμένα καλά από τη μητέρα μας, εμείς τα παιδιά, αρπάζουμε την τσάντα μας και τρέχουμε στον λόφο σε ένα καταφύγιο από τις βόμβες. Καθώς βιαζόμαστε μέσα στην μαύρη σαν πίσσα νύχτα, πράσινες και λευκές φωτοβολίδες πέφτουν από τον ουρανό για να δείξουν τους στόχους στα βομβαρδιστικά. Όλως περιέργως, όλοι αποκαλούν αυτές τις φωτοβολίδες χριστουγεννιάτικα δένδρα.

Είμαι τεσσάρων ετών και είμαι μάρτυρας ενός κόσμου σε πόλεμο.

Δρέσδη

Όχι μακριά από εκεί όπου ζούσε η οικογένειά μου ήταν η πόλη της Δρέσδης. Όσοι ζούσαν εκεί υπήρξαν μάρτυρες ίσως χίλιες φορές αυτού που εγώ είχα δει. Τεράστιες θύελλες φωτιάς, που προκλήθηκαν από εκατοντάδες τόνους εκρηκτικών, σάρωσαν τη Δρέσδη, καταστρέφοντας πάνω από το 90 τοις εκατό της πόλης μην αφήνοντας τίποτα παρά μόνο ερείπια και στάχτη στο πέρασμά τους.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα, η πόλη που κάποτε αποκαλούσαν «Κόσμημα» δεν υπήρχε πια. Ο Έριχ Κέστνερ, ένας Γερμανός συγγραφέας, έγραψε για την καταστροφή: «Σε χίλια χρόνια κτίστηκε η ομορφιά της, αλλά εν μία νυκτί καταστράφηκε ολοσχερώς¹. Κατά τη διάρκεια της παιδικής ηλικίας μου, δεν μπορούσα να φαντασθώ πώς η καταστροφή ενός πολέμου που ο δικός μας λαός είχε ξεκινήσει, θα μπορούσε

ποτέ να ξεπεραστεί. Ο κόσμος γύρω μας φαινόταν εντελώς στην απόγνωση και χωρίς κανένα μέλλον.

Πέρυσι είχα την ευκαιρία να επιστρέψω στη Δρέσδη. Εβδομήντα χρόνια μετά τον πόλεμο είναι για άλλη μια φορά μία πόλη «Κόσμημα». Τα ερείπια καθαρίστηκαν και η πόλη αποκαταστάθηκε και μέχρι που βελτιώθηκε.

Κατά τη διάρκεια της επισκέψεώς μου, είδα την όμορφη λουθηρανική εκκλησία, τη Frauenkirche, την Εκκλησία της Δέσποινας μας. Κτισμένη αρχικώς τον 18ο αιώνα, ήταν ένα από τα πιο λαμπρά κοσμήματα της Δρέσδης, αλλά ο πόλεμος την μετέτρεψε σε έναν σωρό από ερείπια. Για πολλά χρόνια παρέμενε έτσι, ώσπου τελικώς αποφασίστηκε να οικοδομηθεί εκ νέου η Frauenkirche.

Πέτρες από την κατεστραμμένη εκκλησία είχαν αποθηκευθεί και καταλογογραφηθεί και, όταν ήταν δυνατόν, χρησιμοποιήθηκαν στην ανοικοδόμηση. Σήμερα μπορείτε να δείτε αυτές τις μαύρες από τη φωτιά πέτρες που φαίνονται σαν σημάδια στους εξωτερικούς τοίχους. Αυτά τα «σημάδια» δεν είναι μόνον μία υπενθύμιση της ιστορίας πολέμου αυτού του κτηρίου αλλά επίσης ένα μνημείο ελπίδας—ένα μεγαλοπρεπές σύμβολο της ικανότητας του ανθρώπου να δημιουργεί καινούργια ζωή από τις στάχτες.

Καθώς συλλογίζομαι την ιστορία της Δρέσδης και θαύμαζα την επινοητικότητα και την αποφασιστικότητα όσων αποκατέστησαν αυτά που είχαν καταστραφεί εντελώς, ένιωσα τη γλυκιά επιρροή του Αγίου Πνεύματος. Ασφαλώς, σκέφθηκα, αν ο άνθρωπος μπορεί να πάρει τα ερείπια, τα μπάζα και τα απομεινάρια μίας διαλυμένης πόλης και οικοδομήσει εκ νέου μία κατασκευή που εμπνέει δέος και υψώνεται προς τους ουρανούς, πόσο πιο ικανός είναι ο Παντοδύναμος Πατέρας μας να αποκαταστήσει τα τέκνα Του που έχουν πέσει, έχουν αγωνιστεί ή χαθεί;

Δεν έχει σημασία πόσο εντελώς κατεστραμμένη μπορεί να φαίνεται η ζωή μας. Δεν έχει σημασία πόσο πορφυρές είναι οι αμαρτίες μας, πόσο βαθιά είναι η πίκρα μας, πόσο μοναχική, εγκαταλελειμμένη ή συντριμμένη μπορεί να είναι η καρδιά μας. Ακόμη και όσοι είναι χωρίς ελπίδα, όσοι ζουν σε απόγνωση, που έχουν προδομένη εμπιστοσύνη, εγκατέλειψαν την ακεραιότητά τους ή απομακρύνθηκαν από τον Θεό, μπορούν να οικοδομηθούν εκ νέου. Εκτός από εκείνους τους σπάνιους υιούς της απωλείας, δεν υπάρχει καμία ζωή τόσο θρυμματισμένη που να μην μπορεί να αποκατασταθεί.

Τα χαρμόσινα νέα του Ευαγγελίου είναι τα εξής: χάρη στο αιώνιο σχέδιο της ευδαιμονίας που παρασχέθηκε από τον στοργικό μας Επουράνιο Πατέρα και μέσω της απέραντης θυσίας του Ιησού Χριστού, όχι μόνον μπορούμε να λυτρωθούμε από την κατάσταση πτώσης μας και να αποκατασταθούμε σε αγνότητα, αλλά μπορούμε επίσης να υπερβούμε τη θνητή φαντασία και να γίνουμε κληρονόμοι αιώνιας ζωής και κοινωνοί της απεριόριστης δόξας του Θεού.

Η παραβολή του χαμένου προβάτου

Κατά τη διάρκεια της διακονίας του Σωτήρος, οι θρησκευτικοί ηγέτες της εποχής Του δεν ενέκριναν που ο Ιησούς δαπανούσε χρόνο με ανθρώπους οι οποίοι είχαν χαρακτηριστεί «αμαρτωλοί».

Ίσως σε αυτούς φαινόταν ότι Εκείνος ανεχόταν ή ακόμη και παρέβλεπε την αμαρτωλή συμπεριφορά. Ίσως πίστευαν ότι ο καλύτερος τρόπος να βοηθήσουν τους αμαρτωλούς να μετανοήσουν ήταν με το να τους καταδικάζουν, να τους χλευάζουν και να τους ντροπιάζουν.

Όταν αντελήφθη ο Σωτήρας τι σκέπτονταν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, είπε μία ιστορία:

«Ποιος άνθρωπος από σας, αν έχει εκατό πρόβατα, και χάσει ένα από αυτά, δεν αφήνει τα ενενήντα εννέα στην έρημο και πηγαίνει αναζητώντας

το χαμένο, μέχρις ότου το βρει;

»Και βρίσκοντάς το, το βάζει επάνω στους ώμους του, χαίροντας»².

Με τους αιώνες, αυτή η παραβολή έχει ερμηνευθεί παραδοσιακά ως μία κλήση προς ενέργεια για να φέρουμε πίσω το χαμένο πρόβατο και να προσεγγίσουμε όσους έχουν χαθεί. Αν και είναι ασφαλώς κατάλληλο και καλό, αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάτι περισσότερο σε αυτό.

Είναι δυνατόν ο σκοπός του Ιησού, πρωταρχικά, να ήταν να διδάξει για το έργο του Καλού Ποιμένους;

Είναι δυνατόν να κατέθετε μαρτυρία για την αγάπη του Θεού για τα άσωτα παιδιά Του;

Είναι δυνατόν το μήνυμα του Σωτήρος να ήταν ότι ο Θεός είναι πλήρως ενήμερος για όσους έχουν χαθεί—και ότι θα τους βρει, ότι θα τους προσεγγίσει και ότι θα τους διασώσει;

Και αν είναι έτσι, τι θα πρέπει να κάνει το πρόβατο για να πληροί τις προϋποθέσεις γι' αυτήν τη θεία βοήθεια;

Πρέπει να ξέρει το πρόβατο να χρησιμοποιεί έναν πολύπλοκο εξάντα για να υπολογίσει τις γεωγραφικές συντεταγμένες; Πρέπει να είναι εις θέσιν να χρησιμοποιεί ένα GPS για να καθορίσει τη θέση του; Πρέπει να έχει τη δαημοσύνη να δημιουργήσει μία εφαρμογή που θα καλεί σε βοήθεια; Χρειάζεται το πρόβατο υποστήριξη από έναν χορηγό προτού έλθει ο Καλός Ποιμήν να το διασώσει;

Όχι. Ασφαλώς όχι! Το πρόβατο αξίζει της θείας διάσωσης απλώς επειδή το αγαπά ο Καλός Ποιμήν.

Για μένα, η παραβολή του χαμένου προβάτου είναι μία από τις πιο ελπιδοφόρες περικοπές σε όλες τις γραφές.

Ο Σωτήρας μας, ο Καλός Ποιμήν, μας γνωρίζει και μας αγαπά. Σας γνωρίζει και σας αγαπά.

Γνωρίζει όταν έχετε χαθεί και γνωρίζει πού είστε. Γνωρίζει τη θλίψη σας. Τις σιωπηλές παρακλήσεις σας. Τους φόβους σας. Τα δάκρυά σας.

Δεν έχει σημασία πώς χαθήκατε—είτε εξαιτίας των δικών σας κακών

επιλογών ή εξαιτίας περιστάσεων πέρα από τον έλεγχό σας.

Αυτό που έχει σημασία είναι ότι είστε τέκνο Του. Και σας αγαπά. Αγαπά τα τέκνα Του.

Επειδή σας αγαπά, θα σας βρει. Θα σας βάλει επάνω στους ώμους Του με χαρά. Και όταν σας φέρει σπίτι, θα πει σε έναν και σε όλους: «Χαρείτε μαζί μου, επειδή βρήκα το πρόβατό μου που χάθηκε»³.

Τι πρέπει να κάνουμε;

Όμως θα μπορούσατε να σκεφθείτε, ποια είναι η παγίδα; Ασφαλώς πρέπει να κάνω περισσότερα από το να περιμένω απλώς να διασωθώ.

Ενώ ο στοργικός Πατέρας μας επιθυμεί να επιστρέψουν όλα τα τέκνα Του σε Εκείνον, δεν θα εξαναγκάσει κανέναν στους ουρανούς⁴. Ο Θεός δεν θα μας διασώσει ενάντια στο θέλημά μας.

Επομένως, τι πρέπει να κάνουμε;

Η πρόσκλησή Του είναι απλή:

«Επιστρέψτε σε μένα»⁵.

«Ελάτε σε μένα»⁶.

«Πλησιάστε κοντά μου και εγώ θα πλησιάσω κοντά σας»⁷.

Έτσι Του δείχνουμε ότι θέλουμε να διασωθούμε.

Απαιτεί λίγη πίστη. Όμως μην απελπίζεστε. Αν δεν μπορείτε να επιστρατεύσετε την πίστη τώρα, αρχίστε με την ελπίδα.

Αν δεν μπορείτε να πείτε ότι ξέρετε πως ο Θεός είναι εκεί, μπορείτε να ελπίζετε ότι είναι εκεί. Μπορείτε να επιθυμείτε να πιστεύετε⁸. Αυτό είναι αρκετό για να αρχίσετε.

Μετά, ενεργώντας επ' αυτής της ελπίδος, προσεγγίστε τον Επουράνιο Πατέρα. Ο Θεός θα σας δώσει την αγάπη Του, και το έργο Του της διάσωσης και της μεταμορφώσεως θα ξεκινήσει.

Με τον καιρό, θα αναγνωρίσετε το χέρι Του στη ζωή σας. Θα νιώσετε την αγάπη Του. Και η επιθυμία να βαδίσετε στο φως Του και να ακολουθήσετε την οδό Του θα αυξάνεται με κάθε βήμα πίστης που κάνετε.

Αποκαλούμε αυτά τα βήματα πίστης «παρακοή».

Δεν είναι δημοφιλής λέξη αυτές τις μέρες. Όμως η υπακοή είναι μία πολύτιμη έννοια στο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, επειδή γνωρίζουμε ότι «μέσω τής Εξιλέωσης του Χριστού, μπορεί να σωθεί όλη η ανθρωπότητα, με την υπακοή στους νόμους και τις διατάξεις του Ευαγγελίου»⁹.

Καθώς αυξάνουμε σε πίστη, πρέπει επίσης να αυξάνουμε σε πιστότητα. Νωρίτερα παρέθεσα έναν Γερμανό συγγραφέα ο οποίος θρήνησε για την καταστροφή της Δρέσδης. Έγραψε επίσης τη φράση: “Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.” Για όσους δεν μιλούν τη σελέστια γλώσσα, αυτό μεταφράζεται ως «Δεν υπάρχει τίποτε καλό εκτός κι αν το κάνει κάποιος»¹⁰.

Εσείς κι εγώ μπορεί να μιλούμε με πολλή ευγλωττία για πνευματικά πράγματα. Μπορεί να εντυπωσιάζουμε τους ανθρώπους με την ενθουσιώδη διανοητική ερμηνεία θρησκευτικών ζητημάτων. Μπορεί να υπερεκθειάζουμε τη θρησκεία και «να ονειρευόμαστε τα δώματά [μας] ψηλά»¹¹. Όμως αν η πίστη μας δεν αλλάζει τον τρόπο που ζούμε—αν τα πιστεύω μας δεν επηρεάζουν τις καθημερινές μας αποφάσεις—η θρησκεία μας είναι μάταιη και η πίστη μας, αν δεν είναι νεκρή, ασφαλώς δεν είναι καλά και βρίσκεται σε κίνδυνο να εξασθενήσει¹².

Η υπακοή υποστηρίζει την πίστη. Με την πίστη συγκεντρώνουμε φως στην ψυχή μας.

Όμως ενίοτε νομίζω ότι παρεξηγούμε την υπακοή. Μπορεί να βλέπουμε την υπακοή ως στόχο, αντί για μέσον προς τον στόχο. Ή μπορεί να χτυπούμε μεταφορικώς το σφυρί της υπακοής στο σιδερένιο αμόνι των εντολών σε μία προσπάθεια να διαμορφώσουμε όσους αγαπούμε, μέσω διαρκούς θέρμανσης και επαναλαμβανόμενου κτυπήματος, σε πιο άγιο, ουράνιο υλικό.

Χωρίς αμφιβολία γι’ αυτό, υπάρχουν στιγμές που χρειαζόμαστε μία αυστηρή κλήση προς μετάνοια. Ασφαλώς, υπάρχουν μερικοί που

μπορούν να προσεγγισθούν μόνο κατ’ αυτόν τον τρόπο.

Όμως ίσως υπάρχει μία διαφορετική μεταφορά που μπορεί να εξηγήσει γιατί υπακούμε τις εντολές του Θεού. Ίσως η υπακοή δεν είναι τόσο πολύ η διαδικασία του λυγίσματος, της συστροφής και του κτυπήματος της ψυχής μας σε κάτι που δεν είμαστε. Αντιθέτως, είναι η διαδικασία με την οποία ανακαλύπτουμε από τι είμαστε φτιαγμένοι.

Έχουμε δημιουργηθεί από τον Παντοδύναμο Θεό. Είναι ο Επουράνιος Πατέρας μας. Είμαστε στην κυριολεξία τα παιδιά-πνεύματά Του. Είμαστε φτιαγμένοι από ουράνιο υλικό πολυτιμότερο και άκρως εξευγενισμένο και έτσι φέρουμε μέσα μας την ουσία της θεότητας.

Ωστόσο, εδώ επάνω στη γη, οι σκέψεις και οι πράξεις μας επηρεάζονται αρνητικώς από αυτό που είναι διεφθαρμένο, ανίερο και ακάθαρμο. Η σκόνη και η βρομιά του κόσμου κηλιδώνει την ψυχή μας, καθιστώντας δύσκολο να αναγνωρίσουμε και να θυμόμαστε το κληρονομικό μας δικαίωμα και τον σκοπό μας.

Όμως όλα αυτά δεν μπορούν να αλλάξουν αυτό που είμαστε πραγματικά. Η θεμελιώδης θεότητα της φύσης μας παραμένει. Και τη στιγμή που επιλέγουμε να κλίνουμε την καρδιά μας προς τον αγαπημένο μας Σωτήρα και να πατήσουμε στο μονοπάτι της ιδιότητας του μαθητού, κάτι θαυμαστό συμβαίνει. Η αγάπη του Θεού γεμίζει την καρδιά μας· το φως της αλήθειας γεμίζει τον νου μας· αρχίζουμε να χάνουμε την επιθυμία να αμαρτανόμαστε· και δεν θέλουμε να βαδίζουμε πλέον στο σκότος¹³.

Φθάνουμε στο σημείο να βλέπουμε την υπακοή όχι ως τιμωρία αλλά ως απελευθερωτικό μονοπάτι προς τον θείο μας προορισμό. Και σταδιακώς, η διαφθορά, η σκόνη και οι περιορισμοί αυτής της γης αρχίζουν να παραμερίζουν. Τελικώς, το πολύτιμο, αιώνιο πνεύμα του επουράνιου όντος μέσα μας αποκαλύπτεται και η ακτινοβολία της καλοσύνης γίνεται φύση μας.

Αξίζετε τη διάσωση

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, αγαπητοί φίλοι μου, καταθέτω μαρτυρία ότι ο Θεός μάς βλέπει όπως είμαστε στ’ αλήθεια—και μας βλέπει αξίους της διάσωσης.

Μπορεί να νιώθετε ότι η ζωή σας είναι ένα ερείπιο. Μπορεί να έχετε αμαρτήσει. Μπορεί να φοβάστε, να είστε θυμωμένοι, να είστε θλιμμένοι ή να βασανίζεστε από αμφιβολίες. Όμως όπως ο Καλός Ποιμήν βρίσκει το χαμένο πρόβατό Του, αν στρέψετε τις σκέψεις και τα συναισθήματά σας προς τον Σωτήρα του κόσμου, θα σας βρει.

Θα σας διασώσει.

Θα σας ανυψώσει και θα σας θέσει επάνω στους ώμους Του.

Θα σας μεταφέρει στο σπίτι.

Αν θνητά χέρια μπορούν να μεταμορφώσουν τα μπάτσα και τα ερείπια σε έναν όμορφο οίκο λατρείας, τότε μπορούμε να έχουμε πεποίθηση και εμπιστοσύνη ότι ο στοργικός μας Επουράνιος Πατέρας μπορεί και θα μας οικοδομήσει εκ νέου. Το σχέδιό Του είναι να μας οικοδομήσει σε κάτι κατά πολύ σπουδαιότερο από αυτό που ήμασταν—κατά πολύ σπουδαιότερο από αυτό που μπορούμε ποτέ να φανταστούμε. Με κάθε βήμα πίστης στο μονοπάτι της ιδιότητας του μαθητού, γινόμαστε τα όντα της αιώνιας δόξας και απέραντης αγαλλίασης που έχουμε προορισθεί να γίνουμε.

Αυτή είναι η μαρτυρία μου, η ευλογία μου και η ταπεινή προσευχή μου, στο ιερό όνομα του Διδασκάλου μας, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλέπε Έριχ Κέστνερ, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), 51-52.
2. Κατά Λουκάν 15:4-5.
3. Κατά Λουκάν 15:6.
4. Βλέπε “Know This, That Every Soul Is Free,” *Hymns*, αρ. 240.
5. Ιωήλ 2:12.
6. Κατά Ματθαίον 11:28.
7. Διαδοχή και Διαθήκες 88:63.
8. Βλέπε Άλμα 32:27.
9. Αρθρα της Πίστης 1:3.
10. Έριχ Κέστνερ, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. “Have I Done Any Good?” *Hymns*, αρ. 223.
12. Βλέπε Ιακώβου 2:26.
13. Βλέπε Κατά Ιωάννην 8:12.